

EL PERSONATGE DE LA SETMANA

Bé; ja hem vist com els rumors de canvi de govern total o parcial, s'han convertit en realitat. Ha estat un dels canvis més importants —en quant al número de ministres que han estat substituïts— dels últims anys en el govern espanyol. Tots a l'hora de prendre possessió del càrrec han tingut paraules d'admiració i d'afecte pels ministres que han sortit i sobretot paraules en les que han demostrat les seves ganes i la seva voluntat de servei a la Pàtria des dels seus nous càrrecs. Esperem ara, que tots els seus bons desigs i els seus programes, arribin a bon terme pel bé de la nació i dels espanyols.

Canviant de tema, ara, parlarem de l'esperat discurs sobre la guerra del Vietnam, que acaba de fer el President dels Estats Units. Rebudes les primeres impressions, sembla que el senyor Nixon, ha fet ús una vegada més de la seva —i ja famosa— ambigüitat a l'hora de parlar de temes importants. De problemes que afecten enormement al poble nordamericà.

Doncs bé; el senyor Nixon ha parlat i no ha precisat. No ha donat cap resposta concreta. Tot ho deixa —almenys així ho ha donat a entendre— a la iniciativa dels nordvienamitas i a la que el poble sudvienamita pugui continuar la guerra o la lluita per si mateix.

Un discurs que ha estat esperat amb tanta expectació, i que per aquest mateix clima ha estat escoltat, ha decepcionat. Aquells que creien en un anunci de retirada "total" de les forces nordamericanes han quedat decebuts davant les paraules del seu President; aquells que esperaven paraules i solucions concretes, en definitiva, en una proposició justa i meditada, s'han sentit decebuts per les paraules del seu President; aquells que esperaven que el senyor Nixon, concretés almenys alguna data, s'han sentit així mateix desil·lusionats. I aquells que no som part directa i que vivim el problema de la guerra al Vietnam de lluny, des d'un altra

continent, també ens hem sentit desil·lusionats davant les paraules del President dels Estats Units.

El senyor Nixon —president dels Estats Units— no vol que sigui dit que Nordamèrica la nació més poderosa del món occidental —o capitalista— ha estat derrotada; no vol que sigui dit que una retirada sense condicions prèvies, és una retirada deshonrosa; el senyor Nixon, en definitiva, no sap com acabar la guerra del Vietnam; aquesta guerra que està desmoralitzant al seu poble; una guerra considerada ja absurda; una guerra que a aquest pas, acabarà amb el seu propi prestigi tal com va fer amb el seu antecessor, el senyor Johnson.

Pensem que no són els Estats Units els que han de posar condicions. A la fi i al cap, són unes forces estranyes que lluiten en un país estrany sense sàpiguer, el per què. Són vuit anys de lluita i de morts. Són vuit anys perduts i sense possibilitat de recuperació. Vuit anys en que el poble vietnamita —sense distinció—, està sofrint les conseqüències —sempre terribles— d'una lluita entre germans. No; el senyor Nixon no ha estat a l'altura de les circumstàncies ni del que d'ell —com a President— s'esperava. Què passarà ara? Com reaccionarà el poble nordamericà? Penso que des d'ara el senyor Nixon, haurà d'enfrontar-se a més i massives marxades de protesta contra la guerra del Vietnam. El poble nordamericà està massa cansat de paraules i bones intencions; el que vol ara és solucions ràpides i definitives. N'és una demostració la passada jornada del dia 15 d'octubre. Una demostració que molt possiblement ara és converteixi en protestes massives i freqüents arreu del país.

Vietnam és un fet massa dolorós que atormenta a la consciència del poble nordamericà. Un poble que malgrat tot els seus defectes desitja que arribi la Pau a un poble molt llunyà del seu, però al que s'ha sent molt unit.

MONTSERRAT M.

MANRESA 1963

Accèsit al Premi ROSELLA

Noemí

Poema de la noia negra que balla sardanes.

*Jo sóc Noemí Johnson, d'Alabama,
i tinc vint-i-dos anys. De raça negra,
he vingut a estudiar a Barcelona,
i he trobat en aquesta terra vostra
la més gloriosa germanor dels homes
simbolitzada en una dansa antiga.
Allà en la meua pàtria americana
m'he sentit tantes voltes humiliada,
separada dels blancs —com si un estigma
portés gravat en el banús del rostre—
que entre vosaltres, catalans, em sento
com si fos entre els de la meua raça
confiada i feliç, i en les rotllanes
de la noble sardana on tots hi caben
i on entro lliurement, sense temença,
una germana més. Enamorada
del vostre acolliment, emocionada,
us dic amb tot el cor que exulta i canta
que estimo, catalans, la vostra Pàtria
i no oblidaré mai la vostra dansa!*

TERESA AIMERIC I PADRÓS

La excursión a Francia del Club de Amigos de Radio Popular

Cuando tenemos ya distribuida la confección de nuestro número, regresa de su excursión a Marignane y a la Costa Azul francesa, la expedición organizada por el Club de Amigos de Radio Popular de Figueras, que inició su viaje en las primeras horas de la mañana del pasado viernes.

Como sea que la extensa gama de objetivos y realizaciones de este viaje, merece un amplio comentario que no podemos resumir en el espacio de que disponemos esta semana, aplazamos para la próxima, Dios mediante, la realización de la información completa que ofreceremos a nuestros lectores.

Por hoy, nos basta con informar de la satisfacción con que todos vivieron estas jornadas. Se disfrutó de lo lindo con las panorámicas de Mónaco y las famosísimas dependencias de su capital, entre las que destaca el Palacio de los Príncipes y el Casino de Juego.

La visita a la Costa Azul, con Niza su Capital y, finalmente, el principal objetivo de nuestro viaje: Marignane. Recepción amable y servicial. Deseos de agradar por ambas partes. Visitas detalladas que llenaron toda la jornada, comida de confraternización y, para completar el cuadro, acto oficial en el Ayuntamiento.

Una nueva excursión del Club de Amigos, con la que se cierra la temporada del año 1969.